

USNESENÍ

Krajský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 6. dubna 2022 **odvolání obžalovaných a) M [ ] O [ ], narozeného [ ], b) J [ ] S [ ], narozeného [ ], a c) státního zástupce** proti rozsudku Okresního soudu v Kladně ze dne 7. 1. 2022, číslo jednací 5 T 37/2021-675, a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaných M [ ] O [ ], J [ ] S [ ] a státního zástupce zamítají.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem byli obžalovaní M [ ] O [ ] a J [ ] S [ ] uznáni vinnými pod bodem 1, 2 jednak pokračujícím přečinem přisvojení pravomoci úřadu podle § 328 alinea 2 trestního zákoníku, ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku a jednak pokračujícím výtržnictvím podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, a pod bodem 2 jednak zločinem vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku a jednak zločinem násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) trestního zákoníku ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, za což byl obžalovaný M [ ] O [ ] odsouzen podle § 175 odst. 2 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří let, jeho výkon podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání čtyř let. Podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku dále k úhrnnému peněžitému trestu ve výměře 100 denních sazeb v částce 300 Kč, tedy celkem 30 000 Kč. A podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku dále k úhrnnému trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu dvou let. Obžalovaný J [ ] S [ ] byl odsouzen podle § 175 odst. 2 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání třiceti měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání tří let. Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku byl tomuto obžalovanému dále uložen úhrnný trest zákazu činnosti spočívající v řízení všech motorových vozidel v trvání dvou let.
2. Výše uvedených trestných činů se obžalovaní podle skutkových zjištění okresního soudu dopustili jednáním spočívajícím v tom, že:

dne 22. 8. 2020 okolo 15:30 hodin v ulici [ ] v [ ], poté co po předchozí vzájemné domluvě některý z nich přešel část registrační značky služebního vozidla Městské policie [ ] tov. zn. [ ], RZ: [ ], se obžalovaný S [ ] jako řidič a obžalovaný O [ ] jako spolujezdec vydali za tímto služebním vozidlem, v němž vykonávala službu hlídka Městské policie [ ] ve složení str. M [ ] K [ ] a str. B [ ] B [ ], které obžalovaný O [ ] v ulici [ ] v [ ] s pomocí megafonu slovy „zastavte vozidlo, zastavte“ vyzval k zastavení, poté, co služební vozidlo začalo zastavovat, obžalovaný S [ ] na pokyn obžalovaného O [ ] služební vozidlo předjel a zablokoval mu jím řízeným vozem další případnou jízdu, bezprostředně poté vystoupil obžalovaný O [ ] ze svého vozidla a

Shodu s prvopisem potvrzuje Klára Kabeláčová

zeptal se str. M [redacted] K [redacted], zda si před jízdou zkontroloval vozidlo, na výzvu strážníka k předložení nějakého oprávnění mu sdělil, že jako „běžný občan“ může oznamovat jakékoliv protiprávní jednání, následně strážníkovi nabídl, že pokud se omluví a řekne jak to bylo, tak by to s ním „vyřešil domluvou na místě“, poté co ho jmenovaný strážník vyzval, aby ho nezdržoval v práci, nastartoval služební vozidlo a pomalu se rozjel, mu obžalovaný O [redacted] řekl, že „nikam nepojede“ a se spoluobžalovaným S [redacted], který stál před služebním vozidlem, mu znemožnili odjezd z místa, kdy obžalovaný O [redacted] strážníka nařkl, že popojetím chtěl srazit obžalovaného S [redacted] a že si schválně přelepil značku, aby nemusel hradit parkovné, což posléze několikrát opakoval, a dále ho vyzval, aby setrval na místě do příjezdu policie s tím, že ho nebude honit po celém městě, kdy zdůraznil, že má ve vozidle „majáky“ takže ho „může honit jak chce“, strážníkovi poté sdělil, že na místě dostane pokutu 1 000 Kč, a má si připravit hotovost což posléze opakoval s tím, že policie již jede, následně při řešení situace na místě strážníky K [redacted] a B [redacted] opakovaně verbálně napadal, že nejsou normální, že jsou ostudou a arogantní, na adresu strážníka K [redacted] sdělil, že se zbláznil, že jeden takový člověk „zkurví jméno celému sboru“, opakovaně nařkl tohoto strážníka, že si schválně přelepil značku služebního vozidla, aby nemusel hradit parkovné, následně některý ze spoluobžalovaných využil momentální nepřítomnosti strážníků a skutečnosti, že jejich služební vozidlo nebylo uzamčeno k tomu, aby do služebního vozidla umístil krabičku, jejímž obsahem byl sušený rostlinný materiál o celkové hmotnosti 2,05 g odpovídající směsi konopí, následně obžalovaný O [redacted] předstíral nález této krabičky ve voze strážníků, kterých se dotazoval, jestli je teď „seberou“, v návaznosti na svoji předchozí činnost v [redacted] strážníkům sdělil, že v [redacted] se již naučili jak se mají chovat, aby nebyli za hlupáky a „nezkurvily pohled diváků na sbor“, také před strážníky se slovy, že „je tak hotovej, že musí jít do jiného stavu“, kouřil předmět, který by mohl být tzv. jointem a návazně strážníka K [redacted] vyzval, „at' si také ubalí, když tam má“, později to po příjezdu hlídky Policie ČR komentoval slovy, že chtěl otestovat, zda ho strážníci nechají kouřit, když nemohli vědět, že kouří CBD, přičemž obžalovaní své jednání nahrávali na kamerový záznam vyjma přelepení značky a umístění krabičky do služebního vozidla s cílem, aby výsledná videa byla zveřejněna na sociální síti Facebook na účtu s názvem M [redacted] v podobě Facebookstories, kde jej sledovalo nejméně 43 000 dalších uživatelů sociální sítě Facebook, a na kanálu YouTube s názvem A [redacted] s počtem odběratelů okolo 196 000, kdy obžalovaný O [redacted] na záznamech propagoval internetové portály „[redacted]“, „[redacted]“ a „[redacted]“, přičemž obžalovaní byli v zájmu vyšší popularity těchto videí srozuměni s tím, že poškozují dobré jméno výše jmenovaných strážníků, které vystavují veřejnému posměchu,

dne 22. 8. 2020 okolo 22:20 hodin v ulicích [redacted], [redacted] a na [redacted] [redacted] v [redacted] po předchozí vzájemné domluvě za užití vozidla tov. zn. [redacted], RZ: [redacted] vybaveného v rozporu s § 41 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, výstražnými světly modré barvy, obžalovaný S [redacted] jako řidič, a obžalovaný O [redacted] na zadním sedadle, započali pronásledovat služební vozidlo Městské policie [redacted] tov. zn. [redacted], RZ: [redacted], opatřené nápisy Městské policie [redacted], v ulici [redacted] spustili výstražné světlo modré barvy, obžalovaný O [redacted] za použitím megafonu zvukem zvukového výstražného zařízení a slovy „zastavte“, „zastav to auto“, „zastavte to auto, dělej“ požadoval, aby službu konající policisté ve složení str. R [redacted] G [redacted] a str. R [redacted] H [redacted] zastavili jejich vozidlo, což však neučinili, a proto obžalovaný O [redacted] instruoval spoluobžalovaného S [redacted], aby vozidlo městské policie předjel a zastavil, při předjížděcím manévru obžalovaný O [redacted] opětovně se staženým okénkem vykřikoval „zastavte to vozidlo“ a řidiče vozidla městské policie započal oslňovat svítilnou, přičemž obžalovaný S [redacted] po předjetí vozidla městské policie v ulici [redacted] prudce zabrzdil, protože byl poškozený str. R [redacted] H [redacted] nucen snížit rychlost a vozidlo obžalovaných objet, což obžalovaný O [redacted] komentoval do záznamu slovy „ty pi** to je takovej ču***“, v ulici [redacted] obžalovaní opětovně

Shodu s prvopisem potvrzuje Klára Kabeláčová

dostihli vozidlo městské policie, které svým manévrem vytlačili mimo vozovku na přilehlé parkoviště a nakonec své vozidlo zastavili před vjezdem do areálu Magistrátu města ██████, poté, co služební vozidlo zastavilo na protilehlých parkovacích místech, z vozidla vystoupil obžalovaný O ██████, přistoupil k vozidlu městské policie, zatímco obžalovaný S ██████ svým vozidlem zablokoval poškozeným přístup ke služebně a znemožnili jim další jízdu, obžalovaný O ██████ se slovy „silniční kontrola“ vyzval strážníky, aby vyčkali příjezdu policie, posléze upřesnil, že jedná jako občan, který bude oznamovat jejich protiprávní jednání, že dělá „prevenci kriminality“, oba strážníky častoval tím, že se zbláznili, na adresu řidiče řekl, že do něj málem pětkrát naboural, častoval je slovy „jste normální, můžete vylízt ven do píčí“, následně při řešení situace na místě obžalovaný O ██████ opakovaně říkal strážníkům, že se zbláznili, ať strážník „nedělá z lidí debily“ a že neví, zda je strážník „blbej nebo navedenej“, před příjezdem Policie ČR obžalovaný O ██████ nabízel, že se vše dalo projednat blokově, následně poukázal, na to, že před několika hodinami chytily jejich kolegu, a kdyby nebyl hlupák, mohli vše udělat domluvou, posléze oba obžalovaní komentovali, že na ██████ jsou arogantní strážníci a obžalovaný O ██████ vše komentoval slovy, že „jeden blbej strážník snižuje kreditibilitu celého sboru“, přičemž obžalovaní své jednání nahrávali na kamerový záznam s cílem, aby výsledné video bylo zveřejněno na sociální síti Facebook na účtu s názvem M ██████ v podobě Facebookstories, kde jej sledovalo nejméně 43 000 dalších uživatelů sociální sítě Facebook, a na kanálu YouTube s názvem A ██████ s počtem odběratelů okolo 196 000, kdy obžalovaný O ██████ na záznamu propagoval internetové portály „████████“, a „████████“, přičemž obžalovaní byli v zájmu vyšší popularity těchto videí srozuměni s tím, že poškozují dobré jméno výše jmenovaných strážníků, které vystavují veřejnému posměchu.

3. Proti tomuto rozsudku podali obžalovaní v zákonné lhůtě prostřednictvím obhájců odvolání, která byla následně odůvodněna, a která zaměřili proti všem výrokům. Odvolání bylo v zákonné lhůtě i s jeho následným odůvodněním podáno i ze strany státního zástupce, který jej zaměřil do výroku o trestu v neprospěch obžalovaného O ██████.
4. Státní zástupce se na úvod svého odvolání zcela shoduje se skutkovými a právními úvahami nalézacího soudu, jakož i s tresty, které byly uloženy obžalovanému J ██████ S ██████, jenž v žalovaném jednání sehrál spíše podřadnou úlohu (vedoucí role náležela obžalovanému O ██████, který dával spoluobžalovanému S ██████ pokyny ke zdárnému získání zostuzujícího materiálu k vlastní propagaci). Odvoláním proto napadán toliko výrok o trestu v neprospěch obžalovaného O ██████, jelikož vyjma podmíněného trestu odnětí svobody a trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel bylo na místě ukládat současně peněžitý trest ve vyšší výměře, a dále trest zákazu pobytu na území okresu ██████ (potažmo jen ██████). Státní zástupce považuje agresivní a bezohledný styl jízdy řidičů za velmi závažný (a stále častější) jev. Obžalovaní se ze zjištěných motivů snažili získat kontroverzní materiál tak, aby je sledovalo co možná nejvíce diváků, přičemž skrze tato audiovizuální díla reklamovali zboží či služby náležející do podnikání obžalovaného O ██████. Jako svou oběť si vybrali strážníky Městské policie ██████, které vlákali do svízelných situací (viz přelepení registrační značky či vhození sušeného rostlinného materiálu do služebního vozidla), poučovali je o jejich povinnostech a veřejně je nařkli z protiprávního jednání. Při svém ziskuchtivém jednání (touze po natočení levné, avšak úderné reklamě) neváhali ohrozit životy a zdraví ostatních účastníků silničního provozu. Ostatně obžalovaný O ██████ na počátku videí předesílá, že svým jednáním „zkurví život nějakému měšťákovi“. Nutno současně podotknout, že obžalovaný O ██████ vyjma reklamy svých podnikatelských zájmů veřejně nabádá své diváky k porušování dopravních předpisů, když např. uvádí, že se řidiči nemusejí poutat bezpečnostním pásem, poněvadž služba pojištění na pokuty za něj takový přestupek „vyřeší“, anebo pobízí své publikum k silničním kontrolám městských policistů. Pouze odpovídajícím potrestáním je přitom

Shodu s prvopisem potvrzuje Klára Kabeláčová

možno odradit obžalovaného O [REDACTED] (a ve smyslu generální prevence také jeho sledovatele) od dalšího obdobného jednání.

5. Dle státního zástupce je zjevné, že se obžalovaní žalované trestné činnosti dopustili se záměrem získat majetkový prospěch. K obohacení obžalovaného O [REDACTED] bezpochyby došlo, protože sám jmenovaný přiznává, že za produkci videí obdržel zhruba 12 000 Kč až 18 000 Kč. Z komentářů pod videy a z několika příspěvků obžalovaného O [REDACTED] na sociální síti Facebook vyplývá, že jmenovaný o zveřejněných videích hovoří jako o své tvorbě. Současně projevuje politování, že mu server www.youtube.com smazal kanál A [REDACTED], a proto se mu nepodařilo natočit další audiovizuální díla. Jinými slovy obžalovaný O [REDACTED] je jedinou profitující osobou všech zájmových videí, třebaže se snažil vytvořit dojem, že s postprodukcí nemá nic společného. O tomto závěru svědčí též skutečnost, že ve videích jsou zakomponovány již zmíněné reklamy na jeho podnikání (viz bod 30. napadeného rozsudku). Jestliže pachatel získal pro sebe nebo pro jiného úmyslným trestným činem majetkový prospěch, pak by měl soud podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku tuto okolnost vzít v potaz při ukládání trestu. Získal-li pachatel trestnou činností majetkový prospěch, je nutno takovou skutečnost zhodnotit při stanovení druhu trestu a jeho výměry a takového pachatele postihnout některým trestem, jenž jej postihne na majetku (srov. § 39 odst. 8 trestního zákoníku). Obžalovaný O [REDACTED] disponuje výdělkem v rozmezí od 20 000 Kč až 27 500 Kč a finančně jej podporuje otec. Dluhy, které by mu neumožňovaly peněžitý trest uhradit, nemá. Nelze odhlédnout od skutečnosti, že obžalovaný O [REDACTED] je vlastníkem hned několika obchodních podílů (srov. výpis z obchodního rejstříku společností A [REDACTED] s.r.o., IČ: [REDACTED], S [REDACTED] s.r.o., IČ: [REDACTED], I [REDACTED] s.r.o., IČ: [REDACTED], w [REDACTED] s.r.o., IČ: [REDACTED]), jednatelem společnosti P [REDACTED] s.r.o., IČ: [REDACTED], či předsedou zájmových spolků (Spolek r [REDACTED], IČ: [REDACTED], K [REDACTED], z.s., IČ: [REDACTED], Spolek p [REDACTED], IČ: [REDACTED]).
6. Státní zástupce tak poukazuje, že je zřejmé, že obžalovaný disponuje pravidelným příjmem z podnikatelské činnosti (jejíž výsledky nelze vzhledem k nezveřejnění účetních závěrek s určitostí posoudit), není zadlužen, a tudíž je schopen peněžitý trest uhradit. Jestliže obžalovaný O [REDACTED] zveřejnil na portálu www.youtube.com celkem tři videa, jeho přímý výdělek činil v rozmezí od 36 000 Kč do 54 000 Kč. V úvahu by však měl být brán i nepřímý prospěch plynoucí z reklam, v důsledku čehož se zcela jistě musela zvýšit poptávka po nabízeném zboží (srov. výše uvedené podnikatelské aktivity obžalovaného). Pokud nalézací soud ukládal peněžitý trest ve výměře toliko 30 000 Kč, jedná se o trest nepřiměřeně mírný. Byť obžalovaný svůj příjem deklaroval v rozmezí od 20 000 Kč do 27 500 Kč a v nedávané době se mu narodilo dítě, státní zástupce považuje za odpovídající stanovení denní sazby ve výši 500 Kč (výdělkové možnosti obžalovaného mu zcela jistě umožňují tuto částku uhradit), přičemž spáchanému činu s přihlédnutím k uloženému trestu odnětí svobody odpovídá stanovení počtu 150 denních sazeb (nutno zohlednit, že obžalovaný se dopustil hned dvou zločinů a dvou přečinů). V kombinaci s již uloženým podmíněným trestem odnětí svobody v trvání tří let by případný přeměněný trest (v důsledku nezaplacení peněžitého trestu) dosahoval okolo poloviny stanovené trestní sazby. Navržený peněžitý trest tak odpovídá hrubému získanému majetkovému prospěchu (jak přímého, tak i odhadem stanoveného nepřímého) a zhruba dvou a půl násobku měsíčního příjmu obžalovaného. Smyslem majetkových sankcí je odčerpát výnosy z trestné činnosti tak, aby se pachatelé trestné činnosti se zjištěným motivem napříště takového protiprávního jednání vyvarovali. Z hlediska individuální prevence je naprosto žádoucí, aby obžalovanému O [REDACTED] byl uložen přísnější peněžitý trest, jenž by jej citelně zasáhl v majetkové sféře. Pouze důrazným a účinným potrestáním obžalovaného bude dáno dostatečně najevo, že získání majetkového prospěchu prostřednictvím trestné činnosti se nevyplácí, přitom právě navržený vyšší peněžitý trest bude pro jmenovaného bezprostředním citelným

Shodu s prvopisem potvrzuje Klára Kabeláčová

následkem a dostatečným ponaučením k dosažení jeho nápravy a ochrany společnosti před opakovaním obdobného (zavrženíhodného) jednání.

7. Okresní soud dále nevyhověl návrhu státního zástupce, pokud jde o trest zákazu pobytu v případě obžalovaného O [REDACTED]. Svůj postup odůvodnil tím, že takový trest nevyžaduje ochrana veřejného pořádku. Obžalovaní nerealizovali svou „hrozbu“ opakovat na území okresu [REDACTED] jakoukoli nelegální činnost, přičemž obecně vzato by se mohli dopouštět obdobného jednání v kterékoliv obci, kde je zřízena obecní policie. Státní zástupce i nadále zastává stanovisko, že obžalovanému O [REDACTED] by bylo vhodné trest zákazu pobytu na území okresu [REDACTED] (potažmo toliko Statutárního města [REDACTED]) uložit. Obžalovaný totiž jasně před i po sdělení obvinění prohlásil, že do [REDACTED] bude jezdit opakovaně, protože „hodlá kontrolovat strážníky, zda dodržují předpisy.“ Byť nalézací soud uvádí, že uložením takového trestu by došlo jen k odklonění jejich činnosti na jiné místo, státní zástupce se domnívá, že účinná ochrana veřejného pořádku na území okresu [REDACTED] vyžaduje, aby obžalovaný O [REDACTED] nemohl po určitou dobu (okolo tří let) do tohoto obvodu vstoupit. Jestliže jmenovaný bez skrupulí oznamuje svůj záměr pravidelně provádět činnost ať už přestupkového či trestněprávního charakteru, lze mu v tomto konání zabránit jen uložením trestu zákazu pobytu. V této souvislosti lze zdůraznit fakt, že obžalovaný i po vyhlášení odsuzujícího rozsudku na svém profilu se jménem M [REDACTED] na sociální síti Facebook nabádal své sledovatele ke kontrole „místních měšťáků“ (srov. příspěvek ze dne 27. 6. 2021, jenž byl přiložen k odvolání státního zástupce ze dne 21. 7. 2021, č. j. 2 ZT 285/2020-107). Při svém výslechu obžalovaný zdůrazňoval fakt, že se stará o svou babičku v [REDACTED], a dále že v okr. [REDACTED] má sklad důležitý k jeho podnikání. Starost o rodinného člena vyššího věku je lidsky pochopitelná, pročez by státní zástupce akceptoval též zákaz pobytu do Statutárního města [REDACTED].
8. Obžalovaný O [REDACTED] se dopustil několika úmyslných trestných činů na území Statutárního města [REDACTED]. Se zřetelem k jeho dosavadnímu způsobu života je možno očekávat, že jmenovaný se i v budoucnu pokusí o vytvoření kontroverzních audiovizuálních děl v okrese [REDACTED], které mohou mít přestupkový či trestně právní charakter. Sám obžalovaný předestřel, že se hodlá do [REDACTED] vracet a městské policisty kontrolovat, třebaže jej k této činnosti neopravňuje žádné zákonné oprávnění (totéž v komentářích předesílá ve vztahu k Městské policii [REDACTED]). Ochrana veřejného pořádku přitom vyžaduje, aby bylo dáno obžalovanému důrazně najevo, že na území okresu [REDACTED] (potažmo Statutárního města [REDACTED]) není akceptováno natáčení „šokujících“ videí, při nichž jsou verbálně, ale i fyzicky (skrze motorové vozidlo) napadání městští policisté. Lze podotknout, že obžalovaný v [REDACTED] nemá trvalý pobyt, a ve vztahu k okresu [REDACTED] jej váže toliko podnikání (sklad limonád či jiného zboží) či starost o jeho babičku (v již zmiňovaném městě [REDACTED]). Je tak zřejmé, že u obžalovaného je dáno riziko občanské nekázně v budoucnu, a proto by mu měl být ukládán taktéž trest zákazu pobytu. O dosavadním závadném způsobu života svědčí poměrně pestrý opis z rejstříku přestupků, přičemž žalované jednání bylo jen vyvrcholením protiprávního jednání obžalovaného a jeho negativního postoje k ochraně společenských zájmů hodnot. Státní zástupce spatřuje příčinnou souvislost mezi jednáním obžalovaného O [REDACTED], které je mu kladeno za vinu, a okresem [REDACTED], resp. městem [REDACTED], kam jmenovaný přijel z důvodu poptávky jednoho ze svých diváků.
9. Podle státního zástupce při ukládání trestu nebylo nalézacím soudem přihlédnuto ke všem významným okolnostem pro rozhodnutí, neboť obžalovaný spáchal předmětnou trestnou činnost ze ziskuchtivosti a jen citelný trest, jenž jej mimo jiné postihne na majetku a na svobodě pohybu (na místě, kde k činům došlo), jej odradí od páchání dalšího protiprávního jednání. Majetková povaha peněžitého trestu a trestu zákazu pobytu jsou vhodným prostředkem (mimo již zcela správně uložený podmíněný trest odnětí svobody a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel) k nápravě obžalovaného. Ačkoliv nalézací soud zvolil poměrně přísné

Shodu s prvopisem potvrzuje Klára Kabeláčová

podmíněné tresty odnětí svobody, v projednávané věci byly splněny podmínky pro uložení rovněž dalších přísnějších trestů (konkrétně přísnějšího peněžitého trestu a trestu zákazu pobytu).

10. Závěrem státní zástupce navrhl, aby Krajský soud v Praze napadený rozsudek soudu prvního stupně částečně zrušil, a to ve výroku o trestu obžalovaného M. O., a při nezměněném výroku o vině a právní kvalifikaci znovu rozhodl tak, že obžalovanému uloží podle § 175 odst. 2 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání tří let, který podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odloží na zkušební dobu v trvání čtyř let. Podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku a ve spojení s § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku dále uloží úhrnný peněžitý trest ve výměře 150 denních sazeb v částce 500 Kč, tedy celkem 75 000 Kč. Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku úhrnný trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu dvou let. A podle § 75 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku úhrnný trest zákazu pobytu spočívající v zákazu pobytu na území okresu (potažmo toliko Statutárního města) v trvání tří let.
11. Obžalovaný M. O. má za to, že okresní soud ve svém prvním rozsudku, který byl zrušen odvolacím soudem, zcela správně na základě zhodnocení provedených důkazů upravil skutkovou část napadeného rozsudku a v části právní kvalifikace správně vypustil u skutku ad 1) zločiny vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku a násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a), 2 písm. a) trestního zákoníku a přečin присвоjení pravomoci úřadu podle § 328 alinea 2 trestního zákoníku a u skutku ad 2) zločiny vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku a násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a), 2 písm. a) trestního zákoníku. Ve druhém tímto odvoláním napadeném rozsudku se okresní soud v intencích závěrů odvolacího soudu ztotožňuje s právním hodnocením věci státním zástupcem přes změny ve skutkových zjištěních proti obžalobě. Zejména v mírnějším způsobu jízdy automobilu obžalovaných či v neukládání pokut strážníkům. Okresní soud se dostatečně nevypořádal s obhajobou odvolatele o jeho přesvědčení, že byli oprávněni zadržet strážníky městské policie, pokud porušují předpisy a dopouštějí se přestupků. Bylo zjištěno, že odvolatel mimo jiné chtěl zjistit, zda strážníci dodržují pravidla silničního provozu. Odvolatel věděl, že občan je oprávněn zadržet podezřelého z páchaní trestného činu, a proto byl subjektivně přesvědčen, že je oprávněn zadržet podezřelého z přestupku, jestliže to bezprostředně oznámí PČR. Také Občanský zákoník v ust. § 14 in fine opravňuje každého ke svépomoci, směřuje-li k zajištění práva, které by bylo jinak zmařeno za podmínky, že se bez zbytečného odkladu obrátí na příslušný orgán veřejné moci. Odvolatel byl subjektivně přesvědčen, že jako občan je oprávněn zadržet přestupku se dopouštějící strážníky. Pro absenci subjektivní stránky, jako jednoho ze základních předpokladů trestní odpovědnosti, nelze jednání odvolatele kvalifikovat jako zločiny vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku a násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a), 2 písm. a) trestního zákoníku.
12. Obžalovaný O. se též dostatečně nevypořádal s obhajobou odvolatele, že zločin násilí proti úřední osobě lze spáchat dle judikatury a komentářů pouze, pokud je násilí užito v přímém úmyslu působit na výkon pravomoci úřední osoby. Výkonem pravomoci úřední osoby je oprávnění a povinnost konkrétní úřední osoby autoritativně určovat, vytvářet či osvědčovat práva a povinnosti osob podléhajících veřejné moci. Ve skutkové části výroku napadeného rozsudku jsou k výkonu pravomoci strážníků uvedena tato zjištění a v bodě 2) „...započali pronásledovat služební vozidlo Městské policie...“ (v bodě 1) „...obžalovaný S. jako řidič a obžalovaný O. jako spolujezdec se vydali za tímto služebním vozidlem, v němž vykonávala službu hlídka Městské policie...“). Za výkon pravomoci nelze považovat příslušnost k obecní policii, která vedle dalších povinností a pravomocí vykonává též dohled nad dodržováním předpisů na veřejnosti, ani

Shodu s prvopisem potvrzuje Klára Kabeláčová

jízdu strážníků ve služebních stejnokrojích služebním automobilem. Pod bodem 87 odůvodnění okresní soud uvádí „...poškození strážníci obecní policie jsou úřední osobou, v dané době byly ve službě a jednání obžalovaných, byť nesměřovalo účelově ke zmaření jejich konkrétní služební povinnosti, sledovalo cíl, aby namísto plnění svých služebních povinností museli zastavit vozidlo a řešit s obžalovanými své údajné přestupkové jednání...“. Ačkoli okresní soud zjistil, že nerealizovali svá oprávnění ani povinnost autoritativně určovat, vytvářet či osvědčovat práva a povinnosti obžalovaných nebo jiných konkrétních osob, nesprávně aplikoval a interpretoval ust. § 325 odst. 1 písm. a), 2 písm. a) trestního zákoníku. Nelze zastavování strážníků obžalovanými i z těchto důvodů kvalifikovat jako zločin násilí proti úřední osobě.

13. Dle přesvědčení obžalovaného se okresní soud dostatečně nevypořádal ani s obhajobou odvolatele, že nesprávně aplikoval a interpretoval ust. § 328 trestního zákoníku, který vyžaduje úmyslné zavinění. Dle judikatury a komentářů pachatel musí mít vědomí, že jedná jako by byl orgánem veřejné moci, ačkoli jím není. Pokud pachatel provádí úkony, k nimž je obecně oprávněn a které se překrývají s úkony, jež jsou vyhrazeny jen orgánům veřejné moci, jde o překryv, který bez dalšího nemůže způsobit trestní odpovědnost. Příkladem lze uvést činnost soukromých detektivů, novinářů, neziskových organizací či bezpečnostních agentur. Ve skutkové části výroku napadeného rozsudku jsou v této souvislosti uvedena tato zjištění v bodě 1) „...obžalovaný O [REDAKCE]... s pomocí megafonu...vyzval k zastavení...sdělil, že jako „běžný občan“ může oznamovat jakékoliv protiprávní jednání, následně strážníkovi nabídl, že pokud se omluví a řekne, jak to bylo, tak by to s ním „vyřeší domluvou na místě“,...poté sdělil, že na místě dostane pokutu 1 000 Kč, a má si připravit hotovost což posléze opakoval s tím, že policie již jede...“, a tato zjištění v bodě 2) „...obžalovaný O [REDAKCE] za použití megafonu zvukem zvukového výstražného zařízení a slovy „zastavte“...požadoval, aby službu konající policisté...zastavili... poté, co služební vozidlo zastavilo na protilehlých parkovacích místech, ...přistoupil k vozidlu městské policie...se slovy „silniční kontrola“ vyzval strážníky, aby vyčkali příjezdu policie, posléze upřesnil, že jedná jako občan, který bude oznamovat jejich protiprávní jednání, že dělá „prevenci kriminality“...“. Odvolatel neměl vědomí, že jedná jako by byl orgánem veřejné moci – policistou PČR, ačkoli jím není. Naopak byl přesvědčen, že jako občan je oprávněn zadržet přestupku se dopouštějící strážníky viz shora. Odvolatel souhlasí s okresním soudem, že samotné zastavování vozidel není úkon, který by byl vyhrazen vždy výlučně orgánům veřejné moci. Ani ust. § 79 odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., o silničním provozu nevymezuje úplný okruh subjektů oprávněných k zastavování vozidel, včetně policistů bez uniformy či občanů dle příslušných ustanovení trestního řádu nebo občanského zákoníku apod. Odvolatel výslovně deklaroval, že jedná jako občan, a to v obou souzených případech a naopak odkazoval na příjezd PČR, kterou zavolal. Je nelogické za této situace dovozovat, že použitím modrých světel a megafonu ve vztahu ke strážníkům městské policie měl odvolatel přímý úmysl reálně konkurovat nebo dokonce nahradit PČR, ani nepřímo na její pravomoci parazitovat. Proto není správný postup okresního soudu, jestliže právně kvalifikoval jednání odvolatele jako přečin присвоjení pravomoci úřadu podle § 328 trestního zákoníku. Obžalovaný souhlasí s okresním soudem, že je jednání obžalovaných na místě rovněž vnímat jako výtržnost spáchanou na veřejně přístupném místě a veřejně a to v tomto případě ve formě hrubé neslušnosti a že závažnost jednání obžalovaných dosáhla stupně, kdy se již nelze spokojit s právní kvalifikací jejich jednání jako přestupku a musí nastoupit odpovědnost za trestný čin výtržnictví.
14. Podané odvolání obžalovaný v mezidobí dvakrát doplnil, kdy opětovně zpochybňuje právní kvalifikaci jemu prokazaného jednání, neboť ze strany okresního soudu zcela absentuje uvedení znaků skutkové podstaty trestných činů, vyjma přečinu výtržnictví dle § 358 odst. 1 trestního zákoníku. Upozorňuje, že šlo v daném případě o nahrávání na kamerový záznam s cílem dosažení vyšší popularity videí, tedy o zřejmou marketingovou strategii. Nikdo z osob na místě samém neseznal, že by v jednání obžalovaného mohlo jít o trestný čin. Intenzita jednání totiž nedosahovala

takové úrovni, že by na něj mělo být nahlíženo optikou trestního práva. Obžalovaný dále rozebírá jednotlivé fáze trestního řízení, kdy shledává i krácení práva obžalovaných na obhajobu s ohledem na postup orgánů činných v přípravném řízení, který nezajistil podmínky pro konání řízení v případě nutné obhajoby, a to u obou obžalovaných. Dle názoru obžalovaného O [redacted] mu byl ustanoven obhájce JUDr. Č [redacted] přesto, že vzdání se obhajoby Mgr. V [redacted] neproběhlo zákonným způsobem a Mgr. V [redacted] je proto dále jeho obhájcem. Kromě nenaplnění skutkových podstat jednotlivých trestných činů obžalovaný sporuje i otázku spolupachatelství.

15. Obžalovaný O [redacted] se následně vyjádřil i odvolání podanému státním zástupce do výroku o trestu v jeho neprospěch. Úvodem odkazuje na odůvodnění svého odvolání s tím, že při správné právní kvalifikaci okresním soudem a odvolacím soudem potvrzeného zjištěného skutkového stavu, měl by být trest přiměřeně mírnější než trest uložený. Okresní soud při ukládání peněžitého trestu vycházel při rozhodování o výši peněžitého trestu ze všech zjištěných skutečností. Státní zástupce nedoložil soudu vyšší příjmy obžalovaného. Již v prvním rozsudku soud 1. stupně konstatoval, „že šlo o trestnou činnost, kterou obžalovaný konal ze zjištěných motivů, bez ohledu na ekonomický přínos propagace jeho osoby, zboží a služeb sledoval přinejmenším finanční odměnu, kterou jak sám uvedl, získával za publikovaná videa. Nebyly však do bližších podrobností rozkryty majetkové poměry obžalovaného (v rámci přípravného řízení nebyla majetková situace obžalovaného šetřena, nebylo rozkrýváno, v jakých všech společnostech obžalovaný působí, jaké vykazují či reálně mají hospodářské výsledky, ani zda a jaké částky jsou případně vypláceny obžalovanému z těchto společností), a soud by zde tudíž mohl při ukládání peněžitého trestu vycházet pouze z jeho vlastních tvrzení, dle kterých aktuálně má pouze příjmy, které nepokryjí ani náklady na nájemní bydlení a musí mu finančně vypomáhat otec.“ Státní zástupce pouze o těchto příjmech spekuluje, což se projevuje v bodě 4 odvolání.
16. Okresní soud v odstavci č. 103 odůvodnění napadeného rozsudku logicky vysvětlil důvody, které jej vedly k neuložení trestu zákazu pobytu, přičemž vycházel ze všech zjištěných skutečností, včetně těch ze kterých vychází i státní zástupce. V prvním rozsudku soud 1. stupně konstatoval, „že trest zákazu pobytu na území [redacted] neshledal, že jde o trest, který by ve smyslu ustanovení § 75 trestního zákoníku vyžadovala ochrana veřejného pořádku. Obžalovaný skutečně opakovaně uváděl, že se budou vracet na území okresu [redacted] a svoji činnost opakovat, nicméně z dokazování nevyplývá, že by takovouto „hrozbu“ obžalovaní ve větším rozsahu realizovali (dle všeho došlo k jedné další kontrole strážníků, kde však již nedošlo k jednání, které by bylo na místě řešit v trestním řízení) a obecně pak svojí povahou jde o jednání, které by případně obžalovaní mohli páchat v jakékoliv obci, kde působí obecní policie, takže zakázání pobytu na území okresu [redacted] by v případě, že by se obžalovaní rozhodli svoji činnost opakovat, dosáhlo pouze k odklonění páčání na jiné místo, aniž, by byla řešena příčina. Účelnější je proto na pachatele působit hrozbou nařízení výkonu podmíněně uloženého trestu odnětí svobody.“
17. Od posuzovaného skutku uplynula doba dostatečně dlouhá ke zjištění, že na odsouzeného samotné projednávání věci účinně výchovně zapůsobilo a uvedené jednání neopakuje a vážně prohlašuje, že opakovat nikdy nebude. Od posledního hlavního líčení u Okresního soudu v Kladně vyhledal odbornou pomoc kvůli svému chování, a již 4x byl u MUDr. M [redacted] H [redacted], psychiatricky, v [redacted] na [redacted].
18. Závěrem obžalovaný O [redacted] navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí, případně vrácení věci státnímu zástupci k došetření, případně vydání rozhodnutí podle § 307 trestního řádu o podmíněném zastavení trestního stíhání pro trestný čin výtržnictví. Ve vztahu k odvolání státního zástupce navrhl, aby bylo jako nedůvodné zamítnuto.

Shodu s prvopisem potvrzuje Klára Kabeláčová

19. Obžalovaný J. S. poukazuje, že ve věci figuroval nejprve jako řidič a následně jako kameraman, který natáčel jednání obžalovaného O., které je popsáno ve výroku pod bodem 1 napadeného rozsudku. Obžalovaný se domnívá, že prostým natáčením jednání obžalovaného O. nemohl naplnit skutkovou podstatu přečinu přisvojení pravomoci úřadu. Toho se dopustí ten, kdo neoprávněně vykonává úkony, které jsou vyhrazeny orgánu státní správy, územní samosprávy, soudu nebo jiného orgánu veřejné moci, nebo kdo vykoná úkon, který může být vykonán jen z moci úřední orgánu státní správy, územní samosprávy, soudu nebo jiného orgánu veřejné moci. Obžalovanému není zřejmé, jakým svým jednáním naplnil tuto skutkovou podstatu, když, jak bylo již řečeno, na místě vystupoval pouze jako řidič a kameraman.
20. Okresní soud v bodě 66 odůvodnění napadeného rozsudku uvádí, že obžalovaný byl nezbytnou součástí skutkového děje. Tomu snad lze přisvědčit, pokud jde o tvorbu videa, avšak nikoliv, pokud jde o jednání, ve kterém okresní soud spatřuje přisvojení si pravomoci úřadu. Obžalovaný S. s poškozenými prakticky nekomunikoval. Jednání, které snad mohlo směřovat k naplnění skutkové podstaty dle § 328 trestního zákoníku, se dopouštěl výhradně obžalovaný O.. Je pravdou, že obžalovaný S. tedy pomáhal s budoucím šířením prostřednictvím internetových kanálů, avšak jednání obžalovaného S. nelze kvalifikovat jako přisvojení pravomoci úřadu v situaci, kdy obžalovaný S. v tomto smyslu neučinil žádné jednání, kterým by si sám pravomoc úřadu přisvojoval, nebo jakkoli pomáhal obžalovanému O., aby se jednání mohl dopustit. Zcela lhostejné pro posouzení jeho trestní odpovědnosti potom je, zda věděl o tom, jak hodlá obžalovaný O. před poškozenými jednat, zda se hodlá pravomoc úřadu přisvojit, ani to, zda s jednáním obžalovaného O. souhlasil, nebo zda nějak projevoval svůj případný nesouhlas s počínáním obžalovaného O..
21. Nebylo povinností obžalovaného, jakkoli se vymezovat proti jednání obžalovaného O., aby tak zmenšil nebo zcela eliminoval svou trestní odpovědnost za přečin přisvojení pravomoci úřadu, jak zřejmě dovozuje soud prvního stupně v bodě 66 odůvodnění napadeného rozsudku, kde obžalovanému vyčítá, že na záznamu „vystupuje zcela spokojeně a srozuměně s tím, jak vše proběhlo, ani náznakem nevyjadřuje nesouhlas s tím, co se odehrálo“. V tomto ohledu soud prvního stupně nespřávně aplikuje trestní zákoník, když obžalovanému vyčítá něco, co nebylo jeho povinností. Obžalovaný jako svobodný občan mohl klidně souhlasit s tím, jak pěkně si obžalovaný O. přisvojil pravomoc úřadu, aniž by to z něj dělalo spolupachatele.
22. Poněkud jiná je situace u bodu 1 napadeného rozsudku, pokud jde o kvalifikaci jednání obžalovaného jako přečinu výtržnictví. V tomto případě již lze přisvědčit soudu prvního stupně, že jednání obžalovaných bylo jednáním společným, pokud jde o zamýšlené zveřejnění záběrů poškozených, které obžalovaný O. konfrontoval s jejich údajným porušením pravidel silničního provozu. Obžalovaný skutečně natáčel obžalovaného O. s plným vědomím, že tyto záběry budou následně zveřejněny. Dle názoru obžalovaného je pak pro posouzení jeho případné trestní odpovědnosti rozhodující, zda konfrontace obžalovaného O. s poškozenými je sama o sobě trestná. Obžalovaný se domnívá, že nikoliv. Pokud by se obžalovaný O. udržel při jednání s poškozenými v mezích slušnosti, zjevně by toto jednání nebylo možno postihovat normami trestního práva. Oba obžalovaní se navíc mohli oprávněně domnívat, že poškození porušují pravidla silničního provozu tím, že nejsou připoutáni a je tedy jejich právem na tuto skutečnost poukazovat. Pro případné posouzení jednání obžalovaného jako výtržnictví ve formě spolupachatelství je proto dle jeho názoru rozhodující, zda věděl, že se bude obžalovaný O. dopouštět nějaké neslušnosti, či nikoliv a zda jejich společné jednání směřovalo k dokonání trestného činu. Obžalovaný se domnívá, že to v řízení nebylo prokázáno. Skutečnost, že v natáčení pokračoval i v momentě, kdy se situace mezi obžalovaným O. a poškozenými vyostřila a ze strany obžalovaného O. došlo k použití některých neslušných výrazů, však

sama o sobě nepostačuje k závěru o jeho vině, resp. o jeho spolupachatelství při spáchání přečinu výtržnictví. Obžalovaný připouští, že jednání obžalovaného O [REDACTED] vůči poškozeným nebylo zcela v pořádku, nicméně tyto excesy mu nejsou nijak přičitatelné a nelze z něj činit spolupachatele přečinu v situaci, kdy jeho úloha byla podružná a spočívala pouze v natáčení, zejména v případě, kdy nemohl vědět, jak se situace vyvine. Obžalovaný se domnívá, že v případě obou obžalovaných je u skutku pod bodem 1 napadeného rozsudku kvalifikace maximálně jako přestupku. Použití norem trestního práva je v tomto případě v rozporu se zásadou subsidiarity trestní represe, zejména pokud jde o obžalovaného S [REDACTED].

23. Obžalovaný S [REDACTED] se k jednání popsanému v bodě 2 napadeného rozsudku doznal. Je pravdou, že jako řidič motorového vozidla jednal tak, že omezoval v jízdě vozidlo strážníků, že jej v několika případech přinutil brzdit, případně reagovat na jeho styl jízdy a v ulici [REDACTED] jej dokonce částečně vytlačil z vozovky. Obžalovaný ale nesouhlasí s použitou právní kvalifikací, kdy vedle zločinů vydírání a násilí proti úřední osobě soud prvního stupně posoudil jeho jednání rovněž jako výtržnictví. Obžalovaný se domnívá, že kvalifikovat jeho jednání kromě jmenovaných zločinů i jako přečin výtržnictví je nadbytečné a tato skutková podstata je v tomto případě konzumována kvalifikací jmenovaných zločinů.
24. Obžalovaný S [REDACTED] závěrem navrhl, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek a sám rozhodl tak, že se obžalovaný S [REDACTED] uznává vinným ze spáchání přečinu přisvojení pravomoci úřadu v jednočinném souběhu se zločiny vydírání a násilí proti úřední osobě pro jednání popsané v bodě 2 napadeného rozsudku. Za toto jednání navrhuje obžalovaný uložit trest odnětí svobody na samé spodní hranici zákonné trestní sazby, když pro přísnější trest není důvodný zejména s ohledem na charakter spáchané trestné činnosti a nižší společenskou škodlivost, neboť intenzita jeho jednání nedosáhla intenzity u těchto zločinů běžné. Rovněž je namístě přihlédnout k jeho doznání a dosavadní bezúhonnosti. Pokud jde o trest zákazu činnosti, navrhuje obžalovaný, aby odvolací soud uložil trest v trvání jednoho roku. Pokud jde o jednání pod bodem 1 napadeného rozsudku, navrhuje obžalovaný, aby odvolací soud toto jednání postoupil správnímu orgánu, který nechť posoudí, zda se jím obžalovaný dopustil přestupku.
25. Krajský soud podle § 254 odst. 1, 3 trestního řádu přezkoumal z podnětu podaných odvolání a z hlediska vytkaných vad zákonnost a odůvodněnost napadených výroků rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo. Po přezkoumání věci dospěl odvolací soud k jednoznačnému závěru, že odvolání obžalovaných a státního zástupce nejsou důvodná.
26. Předně je třeba uvést, že se krajský soud projednávanou věcí zabývá opakovaně. Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2021 č. j. 9 To 253/2021-554 byl zrušen rozsudek Okresního soudu v Kladně ze dne 21. 6. 2021 č. j. 5 T 37/2021-487, kterým okresní soud uznal obžalované M [REDACTED] O [REDACTED] (dříve M [REDACTED] P [REDACTED]) a J [REDACTED] S [REDACTED] pod bodem 1. vinnými přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, a pod bodem 2. jednak přečinem přisvojení pravomoci úřadu podle § 328 alinea 2 trestního zákoníku, ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku a jednak výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, za což obžalovaného O [REDACTED] odsoudil k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání osmnácti měsíců, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání třiceti šesti měsíců, a dále mu uložil úhrnný trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu dvanácti měsíců. Obžalovaného S [REDACTED] pak odsoudil k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvanácti měsíců, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání dvaceti čtyř měsíců, a dále mu uložil úhrnný trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu dvanácti měsíců. Bylo tomu proto, že zmíněné rozhodnutí okresního soudu vyvolávalo důvodné pochybnosti o užití právní kvalifikaci jinak správně přijatých skutkových zjištění, neboť okresní soud zcela nedůvodně jednání obžalovaných bagatelizoval.

Shodu s prvopisem potvrzuje Klára Kabeláčová

Okresnímu soudu tak bylo uloženo, aby se znovu zabýval právní kvalifikací prokázaného jednání obžalovaných, a to ve vztahu k možné kvalifikaci skutku pod bodem 1. i jako přečinu přisvojení pravomoci úřadu podle § 328 alinea 2 trestního zákoníku spáchaného ve formě spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku, ale zejména možné právní kvalifikaci skutku pod bodem 2. výroku napadeného rozsudku i jako zločin vydírání podle § 175 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku a zločin násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, obojí spáchané ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku.

27. Je možno znovu konstatovat, že okresní soud provedl v hlavních líčeních zákonným způsobem všechny důkazy, které byly pro objektivní a spolehlivé skutkové závěry potřebné, přičemž tyto důkazy řádně a logicky vyhodnotil, tedy postupoval způsobem, který mu ukládá ust. § 2 odst. 5, 6 trestního řádu. Skutková zjištění učiněná okresním soudem mají v provedeném dokazování spolehlivou oporu a nevzbuzují žádné pochybnosti. Zcela právem vzal okresní soud za jejich základ zejména kamerové záznamy a videa, která zachycují chování obžalovaných včetně sdělení jejich motivaci k takovému jednání natočené krátce před samotným páčáním projednávané trestné činnosti. Tyto záběry pak okresní soud hodnotil i ve vztahu k samotným výpovědím obžalovaným a svědků, ale provedl i řadu listinných důkazů. I dle přesvědčení krajského soudu bylo pro náležité zjištění skutkového stavu provedeno potřebné množství důkazů, které vytvořilo dostatečně spolehlivý a plně zákonný podklad pro meritorní rozhodnutí, ale proto nebylo shledáno ani u veřejného zasedání odvolacího soudu za nutné toto dokazování jakkoli doplňovat. Okresní soud tak nepochybil, pokud pro nadbytečnost zamítl návrhy na doplnění dokazování vypracováním znaleckého posudku k určení rychlosti vozidel, neboť lze souhlasit s tím, že přesné určení by na rozhodných skutečnostech nic nezměnilo a navíc se údaje o rychlosti od obžalovaných a slyšených svědků nijak výrazně neliší. Krajský soud pak rovněž pro nadbytečnost zamítl návrh na doplnění dokazování výsledkem velitele Městské policie [REDAKCE] a vyžádáním zkoumáním kamerových záznamů a vyžádáním záznamových zařízení, když ani takové dokazování by nijak blíže k objasnění věci nepřispělo, a to právě pro zaznamenání většiny chování obžalovaných během páčání trestné činnosti i samotnými obžalovanými. Skutkový děj tak není zachycen pouze na kamerových záznamech policistů, ale i na nahrávkách obžalovaných, které následně zveřejnili a učinili dostupné pro široký okruh osob. Výslech velitele městské policie by jen těžko mohlo přinést bližší objasnění věci, když se tento na místě nevykytoval.
28. Okresní soud především nepřehlédl, že se obžalovaní ke svému jednání částečně doznali, kdy je ale zároveň prakticky celý rozhodný děj zachycen na kamerových záznamech. Okresní soud podrobně hodnotil výpovědi obžalovaných a svědků, kdy u skutku pod bodem 1. výroku napadeného rozsudku nelze přehlížet, jakým způsobem bylo vozidlo svědků K [REDAKCE] a B [REDAKCE] zastaveno, a jakým způsobem se zejména obžalovaný O [REDAKCE] na místě vyjadřoval a vůči strážníkům vystupoval. Ze strany obžalovaných se jednalo o aktivní jednání, kterým chtěli řešit dopředu připravené přestupkové jednání, nikoli ho jen oznámit. Tomu také svědčí strážníkovi nabízené vyřešení věci domluvou na místě, bránění v odjezdu. Strážníkovi K [REDAKCE] také obžalovaný O [REDAKCE] sděluje, že má ve voze modré světlo a sirénu a může ho tedy honit, jak chce. Okresní soud nepřehlédl ani jeho vyjádření ohledně nefunkčnosti megafonu kvůli nedovření krytu baterie, kdy i tento měl za účelem jeho užití při zastavování hlídek. Ostatně modré světlo a megafon užíli obžalovaní při zastavování vozidla městské policie u jednání popsaneho pod bodem 2. výroku napadeného rozsudku, kde se plánovitě, úmyslně a poměrně agresivně snažili donutit svým vozidlem službu konající policisty, aby zastavili své vozidlo. Jak pak bylo konstatováno v předchozím rozhodnutí krajského soudu, na nebezpečnosti takového jednání nemůže nic zvrátit ani nižší rychlost obou vozidel. Svědek H [REDAKCE] musel jako řidič služebního vozidla věnovat více pozornosti prostoru vedle sebe, navíc za oslňování svítlnou. Z výpovědi svědků je zřejmé, že se jednáním obžalovaných cítili ohroženi, a to zejména v ulici [REDAKCE], kde bylo služební vozidlo

vytačeno mimo pozemní komunikaci. Ke střetu vozidel v daném úseku nedošlo jen díky reakcím a schopnostem řidiče policejního vozidla.

29. Okresní soud výstižně poukazuje na jednotlivé části výpovědí obžalovaných, kdy je zjevné, že doznávají toliko jednání, které je bezpečně zachyceno na kamerových záznamech, v ostatním se snaží účelově vypovídat ve svůj prospěch. Jak však podotýká okresní soud, obžalovaný O [REDACTED] si neuvědomil, že na vlastních kamerových záznamech lze ke skutku pod bodem 1. bezpečně uzavřít, že značka strážníků nebyla na začátku nijak přelepena. V kontextu dalších provedených důkazů tak je možno uzavřít, že to byl některý z obžalovaných, kdo zcela účelově značku vozidla pozměnil, aby tak vyvolal záminku k zastavení vozidla strážníků pro údajné přestupkové jednání. Obdobně se okresní soud vypořádal i s nádobkou směsi konopí, na kterou „náhodně“ upozornili obžalovaní. V tomto kontextu nelze přehlížet vyjádření obžalovaného O [REDACTED] natočené v [REDACTED], kde doufá, že potkají strážníky s přelepenou značkou, kterým by rád dal líznout, jak na to poukazuje okresní soud v odůvodnění rozsudku. U obou skutků obžalovaný O [REDACTED] uváděl možné způsobu vyřešení přestupků strážníků.
30. Je třeba uvést, že hodnocení důkazů je výhradním právem soudu I. stupně, odvolací soud je tímto hodnocením vázán a do tohoto procesu může zasáhnout pouze v situaci, když by zjistil, že hodnocení důkazů je jednostranné, postrádá prvky formální logiky anebo vychází z ničím nepodložených důkazů. Takové pochybení ovšem odvolacím soudem zjištěno nebylo, proto lze v podrobnostech plně odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále je třeba uvést, že logická návaznost skutkových zjištění okresního soudu rovněž vylučuje závěr, že by bylo z jeho strany porušeno ústavně zaručené základní právo obžalovaných na spravedlivý proces. To, že obžalovaní s těmito skutkovými závěry nesouhlasí a neztotožňují se se způsobem, jakým okresní soud hodnotil provedené důkazy, není, při výše učiněných zjištěních v postupu okresního soudu, relevantním důvodem pro zrušení či změnu napadeného rozhodnutí. Pouhý nesouhlas obžalovaných s tímto hodnocením a se skutkovými závěry soudu I. stupně nemůže zvrátit správnost napadeného rozhodnutí.
31. Krajský soud proto znovu konstatuje, že okresní soud opřel své rozhodnutí o spolehlivé důkazy, které mu umožnily náležitě zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí (§ 2 odst. 5 trestního řádu), když i na základě provedeného dokazování přistoupil k úpravě popisu skutků oproti podané obžalobě. Hodnocení provedených důkazů je v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně zevrubné a poskytuje dostatečný podklad pro kontrolu správnosti skutkových zjištění. Provedené důkazy byly náležitě zhodnoceny a přijaté rozhodnutí bylo rovněž v souladu s ust. § 125 odst. 1 trestního řádu řádně odůvodněno. Ze souhrnu těchto důkazů tak bylo možno dospět ke spolehlivému závěru o vině obžalovaných.
32. Okresní soud správně jednání obžalovaných popsané pod bodem 1. a 2. výroku napadeného rozsudku kvalifikoval jako pokračující přečin присвоjení pravomoci úřadu podle § 328 aliena 2 trestního zákoníku spáchaný ve spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku, a rovněž i jako pokračující přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku opět spáchaný ve spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku. Jednání pod bodem 2. bylo kvalifikováno jednak jako zločin vydírání podle § 175 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku a jednak jako zločin násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, oboje spáchané ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku.
33. U obou jednání obžalovaní neoprávněně vykonávali úkon, který může být vykonán jen z moci úřední jiného orgánu veřejné moci, když si za účelem zastavování vozidel policistů kvůli domnělým přestupkům, do svého vozidla umístili výstražná světla modré barvy (v rozporu s § 41 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů), opatřili si rovněž megafon pro zdůraznění výzev k zastavení a stavěli se tak vůči strážníkům do pozice, kdy

Shodu s prvopisem potvrzuje Klára Kabeláčová

jsou oprávněni je stavět a kontrolovat (v rozporu s § 79 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb.). K zastavování vozidel strážníků pak v případě obžalovaných rozhodně nevedly žádné zákonné důvody, ale činili tak zjevně pro svou zábavu a zvýšení sledovanosti sdílených videí, kdy jim poté nabízeli vyřešení přestupků domluvou či pokutou. S ohledem na způsob zastavování vozidel, použití výzev k zastavení a ve druhém případě dokonce užití modrých světel a megafonu, lze uzavřít, že se obžalovaní dopustili pokračujícího přečinu přisvojení pravomoci úřadu dle § 328 alinea 2 trestního zákoníku ve formě spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku. Jejich záměr dopředu prezentovali a ze zajištěných záznamů je i motiv lehce vysledovatelný, stejně jako vzájemná spolupráce obžalovaných. Na místě i kvalifikace takových jednání jako pokračujícího přečinu výtržnictví dle § 358 odst. 1 trestního zákoníku spáchaného ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, neboť se veřejně a na místě veřejnosti přístupném dopustili hrubé neslušnosti tím, že útočili na čest a vážnost strážníků, které i za užití vulgárních výrazů zesměšňovali s cílem pořídit, podle nich, co nejvíce zábavné video, které bylo následně poskytnuto širokému okruhu odběratelů. Společným jednáním tak se obžalovaní chovali vůči strážníkům neuctivě, kdy jejich jednání překročilo meze běžné neslušnosti.

34. V případě skutku pod bodem 2. výroku napadeného rozsudku lze s ohledem na intenzitu jednání obžalovaných dojít k závěru, že společným jednáním naplnili i skutkovou podstatu zločinu vydírání podle § 175 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku opět ve formě spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku, když jiného násilím nutili, aby něco konal, a takový čin spáchali zbraní. V daném případě se totiž jednalo o opakované najíždění na vozidlo městské policie, které vedlo až k vytlačení vozidla z vozovky v [REDAKCE] ulici. V daném případě se rozhodně nejedná o běžné nedbalostní jednání v dopravě, ale o úmyslné jednání obžalovaných, kterým chtěli donutit řidiče druhého vozidla jednat tak, jak chtěli právě obžalovaní, kdy za tímto účelem neváhali přistoupit i k oslňování tohoto řidiče svítilnou. I když se jednalo o vytlačování v malé rychlosti, jen díky reakci řidiče vozidla městské policie nedošlo ke střetu vozidel. Ze strany obžalovaných se jednalo o agresivní, bezohlednou a nepředvídatelnou jízdu, na kterou musel řidič druhého vozidla intenzivně reagovat, aby nedošlo ke střetu. Že k takovému jednání došlo za užití zbraně, nemůže být nijak zpochybňováno, kdy se za zbraň dle ust. § 118 trestního zákoníku považuje i motorové vozidlo, za jehož pomoci nepochybně lze učinit útok proti tělu důraznějším. U tohoto skutku obžalovaní užívali násilí v úmyslu působit na výkon pravomoci úřední osoby, a takový čin spáchali se zbraní, čímž naplnili i skutkovou podstatu zločinu násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) trestního zákoníku ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, neboť strážníci vystupovali v pozici úředních osob dle § 127 odst. 1 písm. e) trestního zákoníku (služební stejnokroj, jízda ve služebním řádně označeném vozidle) a nemůžou tedy vznikat pochybnosti o tom, že vykonávali dle § 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů, dohled. Tohoto si obžalovaní byli velice dobře vědomi, přesto se rozhodli je zastavovat a činili tak zjevně s tím, aby v dalším výkonu pravomoci strážníkům zamezili.
35. Jak již bylo dříve uvedeno, nejsou žádné pochybnosti o tom, že obžalovaný S [REDAKCE] již u skutku pod bodem 1. výroku napadeného rozsudku velice dobře věděl, z jakého důvodu s obžalovaným O [REDAKCE] do [REDAKCE] jedou, kdy se proti jeho jednání nijak nevymezoval, naopak ho podporoval tím, že průběh jejich jednání natáčel na kameru, což bylo zásadní pro dosažení předem avizovaného cíle obžalovaných. Ochotně se pak obžalovaný S [REDAKCE] účastnil obdobného jednání téhož dne ve večerních hodinách. Role obžalovaného S [REDAKCE] nebyla na místě nijak pasivní. Právě obžalovaný S [REDAKCE] řídil vozidlo, kterým najížděl na vozidlo strážníků a plnil pokyny spoluobžalovaného O [REDAKCE] ve snaze vozidlo městské policie zablokovat. Počátku útoku na strážníky pak přecházelo přelepení registrační značky policejního vozidla s následným umístěním krabičky se sušeným materiálem do policejního vozidla. Z pořízených kamerových záznamů lze bezpečně dojít k závěru, že se na obou zmíněných útocích vůči policejní hlídce podíleli obžalovaní s cílem pořídit pro ně co nejzábavnější video a zvýšit si tak sledovanost, což by právě bez aktivního

jednání obžalovaného S [REDAKCE], jak již bylo shora uvedeno, dosaženo nebylo. V daném případě se tak ze strany obžalovaných jednalo o úmyslné společné jednání vyžadované ust. § 23 trestního zákoníku. O spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku jde totiž v případě společného jednání vedeného společným úmyslem, který byl v projednávané věci dán od počátku. Oba obžalovaní si byli velice dobře vědomi, za jakým účelem do [REDAKCE] jedou a jaké záběry mají v úmyslu natočit. Toto je zřejmé z pořízených nahrávek, kdy již u [REDAKCE] obžalovaný O [REDAKCE] sděloval úmysl, proč se do [REDAKCE] jede a co se tam bude odehrávat (včetně nevhodného vtípu o vypálení filmu [REDAKCE]). Obžalovaní se tedy po vzájemné dohodě rozhodli k jakési formě zábavy, kterou realizovali v [REDAKCE], s její následnou prezentací na sociálních sítích. V jejich prokázaném jednání byla i soudem odvolacím shledána až zarážející míra arogance, neúcty a hrubosti v jejich vystupování vůči úředním osobám, přesahující hranici slušného chování, vstupující až na pole trestné činnosti, a to nikoli zanedbatelné.

36. Lze tedy shrnout, že výrok okresního soudu o vině obžalovaných uvedenými trestnými činy je bez vad, neboť na podkladě řádně provedeného dokazování není pochyb o tom, že se ve výročních napadeného rozsudku popsané skutky staly, mají všechny znaky uvedených trestných činů a nejsou pochybnosti o spolupachatelství obžalovaných, stejně jako o jejich přičetnosti, přičemž trestnost činů dosud nezanikla.
37. Souhlasit nelze ani s námitkou obžalovaného O [REDAKCE], který shledává podstatnou vadu přípravného řízení v tom, že mu byl ustanoven jiný obhájce, než kterého si sám zvolil. Ze spisového materiálu skutečně vyplývá, že obžalovaný udělil plnou moc k zastupování Mgr. V [REDAKCE] V [REDAKCE], ale na závěr svého výsledku na protokol o výsledku obviněného uvedl, že tomuto plná moc vypovídá. Ze strany policejního orgánu pak byl obžalovaný, s ohledem na důvody nutné obhajoby, toliko vyzván, aby upřesnil, zda se ve smyslu ust. § 36b odst. 1 trestního řádu vzdal obhajoby v projednávané věci po předchozí poradě s obhájcem. Protože takové okolnosti zjištěny nebyly, byl mu z důvodů nutné obhajoby ustanoven obhájce soudem, neboť obžalovaný plnou moc pro nového obhájce nedoložil. Takovým postupem rozhodně nedošlo ke zkrácení jeho práva na obhajobu. To nebylo shledáno ani u obžalovaného S [REDAKCE], kde obžalovaný O [REDAKCE] sporoval substituční plnou moc udělenou JUDr. M [REDAKCE] R [REDAKCE] Mgr. J [REDAKCE] I [REDAKCE], protože v ní není uvedeno, pro jakou věc je plná moc udělena. Obžalovaný O [REDAKCE] však přehlédl, že je v ní spisovou značkou označeno konkrétní řízení, kterého se týká a sám obžalovaný S [REDAKCE] ničeho nenamítal, pokud byl u jednotlivých úkonů Mgr. T [REDAKCE] přítomen.
38. Krajský soud dále přezkoumal napadené výroky o trestu, avšak ani v tomto směru neshledal, že by okresní soud obžalované jakkoli poškodil nebo na obžalovaného O [REDAKCE] bylo nutno působit trestem přísnějším, jak ve svém odvolání požaduje státní zástupce. Okresní soud oběma obžalovaným správně ukládal trest v intencích ustanovení § 175 odst. 2 trestního zákoníku, kde je jednání obžalovaných ohroženo trestní sazbou trestu odnětí svobody od dvou do osmi let. Okresní soud v ukládaných trestech také zohlednil odlišnou míru podílení se obžalovaných na trestné činnosti, kdy lze souhlasit, že se větší míře podílel právě obžalovaný O [REDAKCE], který vše zorganizoval, a i proto mu byl uložen trest přísnější. Správně pak došlo v případě obou obžalovaných k uložení trestu úhrnného, neboť byli odsouzeni za více trestných činů. Na tomto místě je jen možno upozornit, že u trestů zákazu činnosti a peněžitého trestu již nebylo namístě citovat § 43 odst. 1 trestního zákoníku, neboť ten se vztahuje jen k trestu odnětí svobody. Jedná se však o formální pochybení, pro které nebylo nutné rozhodnutí napravovat. U obžalovaných okresní soud zohlednil jejich trestní bezúhonnost, a proto lze i přes závažnost spáchané trestné činnosti akceptovat uložení ještě trestů podmíněných.
39. Obžalovanému O [REDAKCE] tak okresní soud důvodně přistoupil k ukládání ještě podmíněného trestu odnětí svobody, neboť obžalovaný je osobou, která nebyla před spácháním projednávané

trestné činnosti soudně trestána, u níž lze mít ještě za to, že pohružka výkonem uloženého trestu v příslušné věznici povede k jeho nápravě a obžalovaný O [REDACTED] jí prokáže v průběhu zkušební doby vedením řádného způsobu života. Okresní soud tedy v jeho případě důvodně volil nejen podmíněný trest odnětí svobody, ale i jeho výměru nad spodní hranici zákonné trestní sazby v trvání tří let, stejně jako delší zkušební dobu podmíněného odsouzení v trvání čtyř let, neboť jen v takové době bude mít dostatečný prostor k posouzení závěru o nápravě obžalovaného, k čemuž jistě přispěje i zároveň ukládaný peněžitý trest a trest zákazu činnosti. V případě obžalovaného O [REDACTED] nelze přehlížet zjištěný úmysl a proto je namísto ukládat trest peněžitý, který byl uložen v celkové výši 30 000 Kč, což zohledňuje výdělkové poměry obžalovaného, kdy se zároveň nejedná o takovou výši, která by pro obžalovaného byla nějak likvidační, uváží-li soud, že je možné uhradit jej ve splátkách. Státním zástupcem navrhovaný peněžitý trest ve výši 75 000 Kč by neměl oporu ve zjištěných majetkových poměrech obžalovaného, když k jeho osobě podrobné finanční šetření učiněno nebylo a vyšší peněžitý trest by byl obtížně dobytý (§ 68 odst. 6 trestního zákoníku). Uložený trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu v trvání dvou let je odpovídající závažnosti prokázaného jednání obžalovaného, kdy sice vozidlo přímo neřídil, ale poskytl ho a obžalovanému S [REDACTED] dával pokyny, za jehož spolupachatelství se nejzávažnější trestné činnosti dopustili. Ani podle krajského soudu není na místě ukládat státním zástupcem navrhovaný trest zákazu pobytu, když lze souhlasit s okresním soudem v tom, že se jedná o trestnou činnost, kterou by obžalovaný mohl páchat kdekoli jinde, a uložením takového trestu by se jen docílilo k odklonu páčání na jiné místo.

40. V případě obžalovaného S [REDACTED] okresní soud uložil mírnější podmíněný trest odnětí svobody v trvání třiceti měsíců, který podmíněně odložil na zkušební dobu tří let, kdy zohlednil právě nižší míru podílení se na trestné činnosti a rovněž i skutečnost, že je obžalovaný S [REDACTED] osobou bezúhonnou. I u tohoto obžalovaného pak ukládal trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání dvou let, kdy bylo zohledněno, že to byl právě obžalovaný S [REDACTED], kdo u nejprísnejších trestných činů vozidlo řídil a vůči strážníkům jej tedy aktivně užil jako zbraň, na druhou stranu se výměra tohoto trestu nejeví nijak nepřiměřená, když krajský soud uváží, že po výkonu polovinu trestu může obžalovaný požádat o podmíněné upuštění od uložení zbytku trestu zákazu činnosti.
41. Okresní soud tak ohledně ukládaných trestů postupoval v intencích ustanovení § 38 odst. 1, § 39 trestního zákoníku, zohlednil i okolnosti stanovené v § 41 a § 42 trestního zákoníku a proto i zde je možno odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku, neboť by krajský soud jen opakoval tam rozvedené argumenty a lze uzavřít, že uložené tresty nejsou nepřiměřené, kdy pouze v takovém případě by byl krajský soud oprávněn do výroku o trestu zasáhnout, což v daném případě zjištěno nebylo (viz § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu).
42. Krajský soud tedy po přezkoumání věci neshledal v postupu soudu I. stupně ani v napadeném rozsudku pochybení, a proto odvolání obžalovaných a státního zástupce jako nedůvodná podle § 256 trestního řádu zamítl.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** další řádný opravný prostředek **přípustný**.

Proti usnesení **je** možno podat **dovolání**, a to do dvou měsíců od doručení jeho písemného vyhotovení, k Nejvyššímu soudu ČR, prostřednictvím soudu okresního. Dovolání je možno podat pouze z důvodů uvedených v § 265b trestního řádu. Státní zástupce je může podat ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, vytýkat může nesprávnost kteréhokoliv výroku. Obžalovaný může podat dovolání pouze proti výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Dovolání pak může podat

pouze prostřednictvím obhájce, jinak se podání, byť jako dovolání označené, za dovolání nepovažuje.

Praha 6. dubna 2022

Mgr. Roman Lada, v. r.
předseda senátu